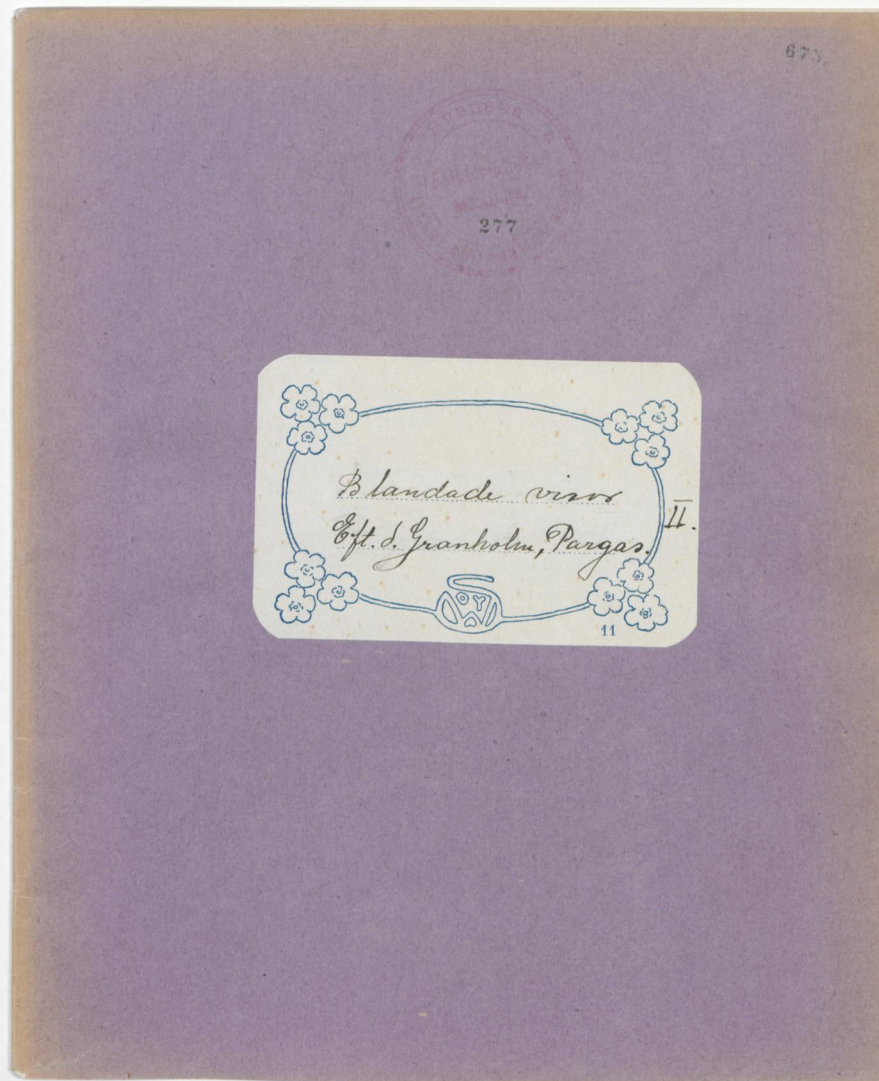

[46]

af
Lisa.

677

5. 7.

Lönung, varföre gråter du, gråter du?
 Gråt ej mera nu
 Tag din spira i din hand
 Styr ditt rike och ditt land
 Sedan må du mycket bra
 Det försäkrar jag.

Gjöman, varföre gråter du?
Gråt ej mera nu!
Riva seglen och beslä
Sedan alltid väter stä
Sedan mår du mycket bra
Det föräklar jag.

Gosse, varfore gråter du?
Gråt ej mera nu!
Sticken, den du har påtänkt,
Har dig redan borgen skänkt.
Sedan kan du henne aldrig få,
Det försvårar jag.

Flicka, varför gråter du?
 Gråt ej mera nu!
 Gossen, den du har påtänkt,
 Lär dig redan kungen skänkt.
 Sedan kan du honom aldrig få,
 Det försäkrar jag.

Flicka, varför gråter du?
 Gråt ej mera nu!
 Flicka lären av din kind,
 Låt den följa Västans vind.
 Sedan mår du mycket bra,
 Det försäkrar jag.

Bonde, varför gråter du?
 Gråt ej mera nu!
 Lätt dig flitigt vid din plog,
 Sköt din åker, äng och skog.
 Sedan mår du mycket bra,
 Det försäkrar jag.

Smickare, varför gråter du?
 Gråt ej mera nu!

Jag din yxa och säg i hand
Gvarvestolen och ibland.

Sedan mär du mycket bra,
Det försäkrar jag.

Figgare, varföre gräter du?
Ghät ej mera nu!

Jag din kapp och slar i hand
Vandra sin kring alla land.

Sedan mär du mycket bra,
Det försäkrar jag.

[47]

Maia.

S. 4.

680

Den unga Hedvig skön
 Om aftonstund spatserade i rosentunden grön
 För att sig därmed förlusta
 För att höra fågelång
 Och knyta kransar små
 Om Ludvigs sköna arm hon dem vill binda
 (må.)

Hon böjde handen ned
 En blomma att avbryta,
 Som sköna blader bär och Givrig mände lukta.
 Men då hon sig förnöjd
 Den blomman butit av,
 Var döden strax till reds förkortade hennes liv.

Dess ömma mor och far
 Förkräkte mände bliva
 När de från lunden grön ett sorgerops få höra.
 De tänkte rädda få
 Sin unga dotters liv
 Men allt förgångligt var, hon dignade ned och dog.

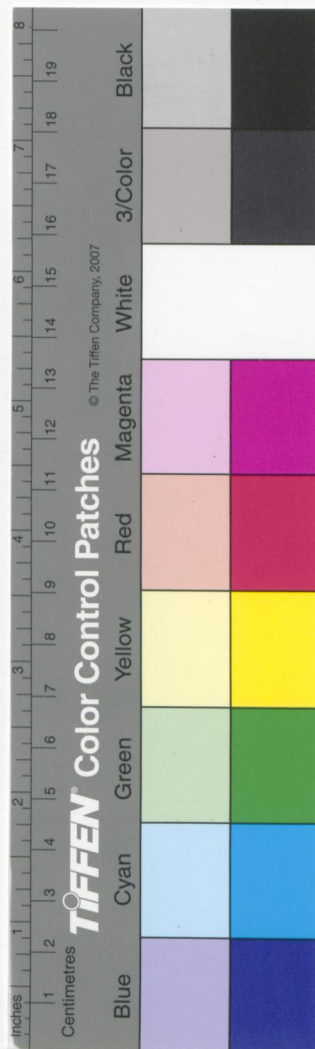

Ack Ludvig, Ludvig du
 Du mänd' väl sorgsen bliva,
 När du från Hedvigs mor
 Ett sonbrev får läsa,
 Varuti skrivet står, att nu din unga mor
 Uti aflon blivit död uti rosentunden grön.

Han gick i kammaren in
 På golvet att spatsera,
 Han vider händer sin
 Och ropte med stor kvida:
 "Ack Hedvig, Hedvig du vart skall jag gånga nu
 För att skada få din arm och slumra i din fäim."

Hans syter, som där stod
 Bland ljuderna på golvet,
 Hon sade: "Hör min bär
 Kom se för sist gången
 Att skada få den arm, som ormen stungit har,
 Men du så ofta kysst och vi ombundit har."

De flickor då med hast
 Den kramen mänd' framställa

Den Liedvig bundit had'
 Den sista levnadskvällen
 Den band om Ludvigs arm som om dövites var
 Och tärar sipprade uppå dess gröna blad.

Han kastade då en blick
 På Liedvigs sköna klädsel,
 På den kransen grön,
 Som pryddes hennes hjässa
 Han kläppade hennes kind, han kyssade hennes ^{mun}
 O Gud i himmelen slit sönder kärleks band!

[48]

Vina.

683

Adla söner, läcka döttrar
 Våra särom liljer upp
 Offren Gud er ungdomsplanta
 Så bli det ert säkra hopp
 Att er ungdoms blomma skön
 Bli er ålders ärobon.

Blomma skön, vad du är vacker,
 När du nyss utsprucken är.
 Men när källden henne sticker,
 Vissnar hon och faller av.
 Uttolk detta själv, min vän,
 Du som liknar blomman än.

Hedra väl din far och moder,
 Hjälp dem på sin ålderdom.
 Kom ihåg att du har varit
 Din moder mycket tung,
 När du i dess sköte låg,
 Innan dagsljuset du såg.

Akta väl din vita hjortel,
 Den du fick i döpet här.
 Om du sen den än befluckat
 Flerta gå till ferum här.
 Län dig näfigt emottar
 Som en vän och älskad far.

Ät ej kögfärd dig intaga,
 Som är en så gängbar last,
 Yachra kläder på dig laga
 Ät för dig ej någon fräkt.
 Den du själo tillverkat har,
 Som pryder barn samt mor och far.

Ädla ungdom, glöm ej bedja
 Gud, för vilken du ren tidigt
 Och i ungdomsåren du
 Ett bönligt hjärta bar.
 Fror det inte skadar dig
 Har välsignelsen med sig.

Gud beskydde vår Carl Johan
 Sveriges, Norges dyre kung!

Segeren haver krönt han spira,
 Gud skänkt honom många år
 Och en rolig älderdom.
 Himlens konung hör min sång!

När sist döden honom nalhar,
 Fager Herren Gud hans själ.
 För de ädla sleg han kämpat
 För vårt Sveriges samma väl
 Se, då krönes han igen
 Med en krona fri och ren.

Alla de som redligt strida
 Mot vår fiende så grym.
 Gud vår fader, gif dem seger
 Med din starka allmakt hand.
 Skumlakronan tillredd är
 För dem som redligt kämpat här.

På en man till himlen ville
 Lazarus i vägen läg.
 Han fick bli kvar i fönsterrummet
 För det han ingen fattig såg.

Låt oss då för Kristi skull
Vara mot varannan tuld.

Vi säkra vapen ha att bära,
Om vi dem vill laga till.
Jesus Kristi rena lära
Andans svärd och tronens sköld är
Skickliga gevär att jaga
Satans hela här.

Lärroständet och vår kyrka
Herre dem bevara väl.
Låt oss flitigt göra sällskap
Uti Herrans tempel in.
Sjäten får där födan sin
Slimlarätter, glädjevin.

Jag som eländ likväl skriver,
Jag som ej i skolan gått,
Herrans helga ord jag älskat,
Fattat vad jag här förstått.
Stor syndare jag likväl är.
Milde Jesus, fräls min själ.

Ack förlåt jag illa diklat
 Skratta intet åt min sång
 Även kärlek har jag skrivit
 Fast min visa ej är lång.
 Dock den ej är heder värd,
 Men spjungen detta för er vän.

Kom och gäs', vem visan diklat.
 Jo, det har er gode vän.
 Hemma uti Skarvinds socken
 Strax vid Rolen, är mitt hem.
 Jag all min tid där varit har
 Sexti tre och tretio år.

[49] Kärleksvisa.

688

Ach, ach se vad jag är bunden
 Han ej själfver lösa mig.
 Men giv Gud jag leva kunde,
 Till den stund jag finge dig.

Men fast det syns mig fäfängt vara.
 Tem kan väl veta, vad Gud gör
 Ty Herren ~~kan~~ så många frälsar
 Han och ge sin hand hertill.

Hör, du min vän och ädla flicka
 Hör, vad jag vill säga dig.
 Låt aldrig hjärtat från dig lockas
 Låt aldrig det bli spott för mig.

För ty du vet, du har mitt hjärta,
 Som jag fick utav min mor.
 Ty därför lider jag stor smärta
 Om i ditt hjärta falskhet bor.

Silver har du högra handen

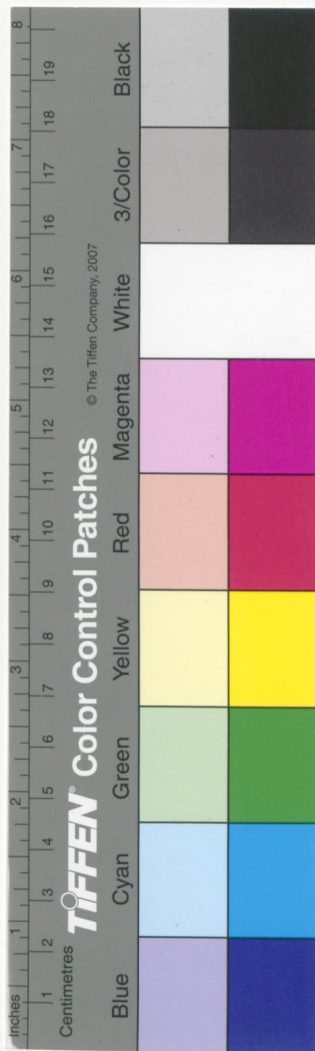
Silver har du hjärtat mitt
Om jag något mot dig brutit
Förglöm mina fel, förglöm aldrig mig.

Sén gick vi oss i lunden gröna,
Där alla lindar böja sig.
All ålsterklings blad och blommor sköna
Till jag i vägen strö för dig.

Glöm ej en vän utur ditt minne,
Som en vördnad för dig bär.
Glöm ej en vän, vars ömma sinne.
Så fast i alla öden är.

Ja, ditt namn det vill jag skriva
Ja, fast uti elfenben.
Ja, ditt namn det vill jag bära
I mitt hjärta, tills jag dör.

Alla fåglar vilja gärna
Sjunga glada med stor fröjd.
Bliv du trogen intill döden
Gär din själ till himmelns höjd.

[50] Abec Visan.

690

;; i, k, b, e, d, då fick jag se min älskade ;;
Långt bort i dalarna, går hon i salarna.
Abec, då fick jag se min älskade.

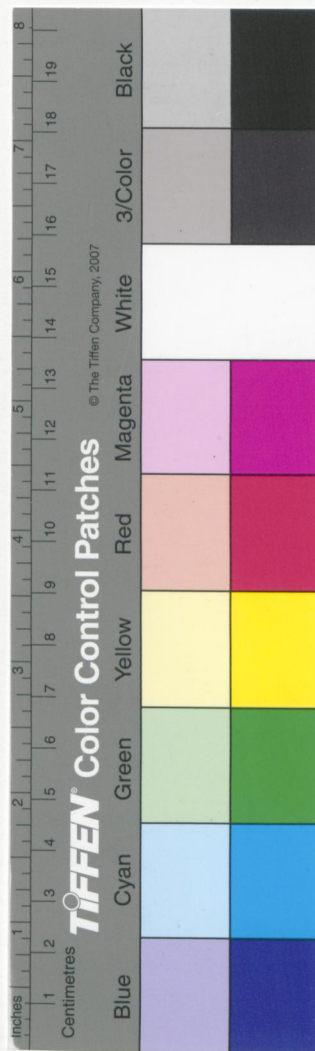
;; f, g, h kunde jag få, kunde jag få ;;
Älskar av dig min vän blott utav kärleken
f, g, h kunde jag få, kunde jag få.

;; i, k, l m hjärtat i kläm, hjärtat i kläm
Klämmes du hjärtat mitt, visst gör jag så med dig.
i, k, l m hjärtat i kläm, hjärtat i kläm.

;; n, o, p, q hjärtat i tu, hjärtat i tu ;;
Hjärtat tu bista må, om jag ej dig kan få.
n, o, p, q hjärtat i tu, hjärtat i tu.

;; r, s, t, u klockan är sju, klockan är sju ;;
Klockan sju slagen är, om hon ej galen är.
r, s, t, u klockan är sju, klockan är sju.

;; v, x, y vår himlasky, vår himlasky ;;

691
Så högt som himlen är, så håller jag dig kär.
Vej vår himlasky, vår himlasky.

∴ Lå å ö skall jag nu dö, skall jag nu dö ∴
Dö bort från Dig min vän sen upp till himmelen.
Lå å ö Skall jag nu dö, skall jag nu dö.

[57] Den vacker visa.

Den visa jag nu sjunga vill
Den är för andra och för mig.
Ja, den är för mig i smärta
Och i fångelset, där sitter jag med frid.

Nu är jag fri som fågelen,
Som flyger under himmelen.
Och så tar jag mig en dag igen
Om dag igen, och så är jag uti friheten.

Jag var ju blott en aderton år,
Då jag fällde så många blodig tår,
Och jag led så ont i världen här,

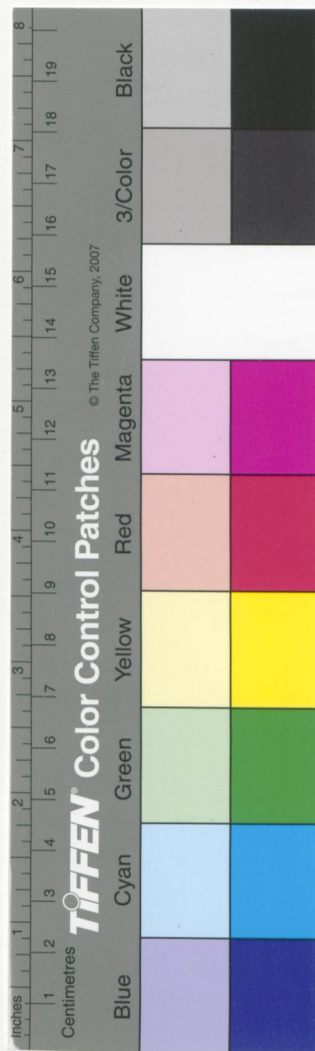
692
I världen här, blott för falska människors dån.

När jag kommer på den rätta väg,
Att vara här det lyster icke mig
Och så vill jag mig en hyra ta,
En hyra ta och sin resa till Amerika.

Men när jag kommer på det vida hav,
Jag ser det bliva skall min grav
Men jag fruktar ej för stolt jag står
För stolt jag står, och mitt hjärta för en pige slår.

Adjö min fader och min mor!
Adjö min syster och min bror!
Adjö du då min lilla vän,
Min lilla vän, om tre år så är jag här igen.

Men när jag kommer hem igen,
Så hälsar jag min lilla vän.
Och så tar jag henne i min famn,
Och så är jag i en säker hamn.

[52] En sorglig visa.

693

Jag var en fattig gosse nys fyllda 15 år,
Så jag gick ut att vandra i en värld så svår.
Då ingen räckt' mig handen och sade kom till mig,
Då fick jag ensam vandra på sorgbelagda stigar.

Jag läskat har en flicka allt från min barndomstid,
Men hon var icke trogen, hon var falsk mot mig.
Hon ville från mig röva all glädje och all fröjd,
Jag önskade jag låge i graven undanröjd.

Jag är en fattig gosse, som äter andras bröd,
Och här så finnes ingen, som giver tröst och stöd.
Man säger jag vingar lik fåglarna de små,
Då skulle jag mig svinga långt fjärran härifrån.

